

L'Esquellot

PUBLICACIO HUMORISTICA

Surt el primer i tercer diumenge de cada mes

Redacció i Administració: Rec d'en Puig

Preu: 20 cèntims

Granollers, 11 Juny 1933

Trimestre, 1 pta.

Instruccions per anar a un enterrament

*Enterrar un mort és fer una obra de misericòrdia.
Enterrar dos morts és fer dugues obres de misericòrdia.
Enterrar tres morts suposa passar sis vegades per davant de Can Pellicer.*

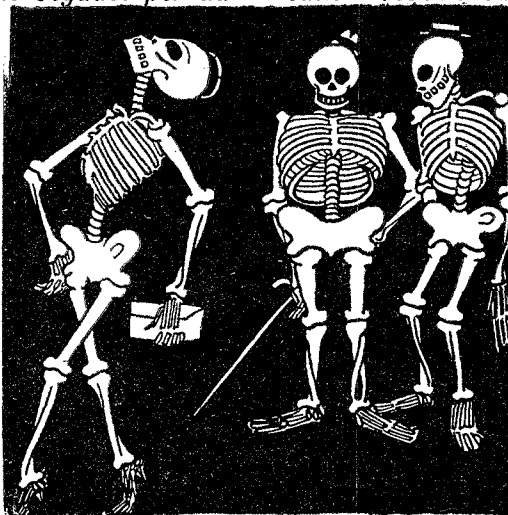
Per anar a un enterrament s'ha de cuidar l'indumentària. Llogar un trajo de contrabandista o anar-hi amb mallot és una imprudència. Es millor vestir-se amb el trajo d'anar a l'oficina, i, en lloc d'anar a l'oficina, anar a l'enterrament.

Es molt millor fer petar una becaïneteta i no anar ni a l'oficina ni a l'enterrament. Per evitar conflictes, hom avisa a l'oficina que té d'anar a un enterrament i a casa el "fiambre" s'hi passa un avís dient que hi ha molta feina a l'oficina.

Es indubtable que així es queda malament en els dos llocs. També és indubtable que després de fer-ho cinc vegades us despedeixen de l'oficina. I el que és indubtablement indubtable, és que des de llavors es pot escollir més lliurement entre fer una becaïna o anar a l'enterrament d'algun amic, perquè de l'oficina no és necessari preocupar-se'n.

En arribar a la casa mortuòria s'ha de tossir tres vegades abans de tocar el timbre. Fet això, tirareu de la cadena de la campaneta i esperareu que s'obri la porta, puix que entrar amb la porta tancada demostraria manca d'educació i espantariau totes les senyores grosses que diuen bestieses prop del cadàver.

També diuen bestieses al voltant del cadàver les senyores que no són grosses i els senyors de qualsevol "calibre". A la casa on hi ha un mort, tots diuen bestieses al voltant del cadàver, menys el cadàver, que ni pot dir bestieses al voltant d'ell mateix.

—Caram, com presum la Lluïsa! Quin pisto!
—Veuràs, com que porta dues costelles de plata... d'un.

Un cop dins la casa, es dona la mà a tothom menys al mort, a la criada i a un soldat de cavalleria que hi ha a la cuina, que és el promès de la criada. Si el soldat de la cuina no és el promès de la criada, també se li pot donar la mà i un terrosset de sucre per al cavall.

Hom procurarà estar optimista i fer creure a la família de que senyors tan ximplers com el mort encara en queden molts i que, per tant, no vé nent que hauria estat pitjor que hagués mort a mans del botxi.

Quan, en acompanyar al cementiri a un que s'hagi oblidat de respirar, observeu que els transeünts saluden respectuosament, no és necessari correspondre a la salutació. Saluden únicament el que va en trajo de pi.

En acomiadar-se el dol no direu això tan cursi que sempre es diu de "l'acompanyo en el sentiment"... Es millor aprofitar l'ocasió per a demanar deu duros o bé per recitar aquella poesia tan dolenta de Màrius, que es publicà en el número passat.

VERONAL

NUMERO ESPECIAL DE TOTS SANTS

P. REPUBLICA, 27. GRANOLLERS

LIBRERIA

TVPI I L'ESQUELOT

LYBRIFICANTS "AGUILA AUTOLEO"

VDA DE M. BRUGAROLAS

B-12

AGUILA AUTOLEO

M. BRUGAROLAS BARCELONA

BARCELONA

AGENT PER-A GRANOLLERS I COMARCA

PERE JORDA

CONFITERIA I PASTISSERIA

DR ROBERT

11-13 TELEFON 1

LA PALMA BAR

24 el Piuuol

AVIS IMPORTANT

Degut a la creixent puja del preu del paper, ens veiem obligats, ben a pesar nostre, a baixar el preu de L'ESQUELLOT. Per tant, des del pròxim número, el preu de l'exemplar serà sols de «vint cèntims».

Els nostres bons amics del «Be Negre» comencen a parlar, amb la gràcia en ells acostumada, del nostre bon amic el senyor Miquel Joseph.

Ai, la mareta meva, el dia que s'enterin que sap alemany

Escarbat, bum, bum...

Posa **Olis Gambús** al llum.

Dies abans de la solució de la crisi corrien rumors pel nostre poble de que el govern es formaria com segueix:

Presidència, Francesc Abelló; Governació, Mossèn Enric; Estat, Casado; Guerra, Rafel Ribó (alférez de complement); Justícia, Antoni Mayol; Marina, Josep Pineda (tenor); Obres Públiques, Paco de la Fonda; Instrucció Pública, Josep Díez; Hisenda, Paco Sala; Treball, Xotis (a) Olivé, i Economia, Felip Font.

Cada un dels dibuixants granollerins féu ofrena al senyor Amador Garrell i Comissió d'un cartell per a anunciar la festa Pro Caixa d'AJut Maternal.

El d'En Vidal representava una mare i un fill passejant davant del quiosc de Canaletes. El d'En Serra, era la mateixa mare i fill que fugien de l'incendi del «Siglo.» Un dels Otzet en féu un que anunciava la tuberculosi i el de l'altre Otzet representava un dels nens del cartell del seu germà quan ja feia llit i a punt de «dinyar-la». El d'en Damesón era una dona bevent a galet i el de l'Escobar un músic de jazz fent jocs de mans amb clavells i escuradents. El d'en Cuch no sabem si era un músic amb cara de violí, o un violí amb cara de músic. El d'en Vinaixa representava una dona que mossegava una criatura. El d'en Lloveres una mare que amb el fill enlaire examinava si era noi o noia. I el del noi Garrell, un xicot que feia equilibris damunt d'unes lletres.

Qué bons! Qué bons són els **Olis Gambús**!?

Per a diumenge pròxim s'ha organitzat, al «Gran Cine Mundial» del carrer del Príncep, un gran festival a càrrec de les orquestres i orquestrines que no prengueren part al del Majestic de la setmana passada.

De Barcelona vindran tots els músics que no són fills de Granollers, i la festa serà a profit dels organitzadors i de més família.

No hi haurà «boicot», ni serà retransmès per ràdio.

Ja estem acostumats a encertar sempre que fem algun pronòstic. El què no creiem mai, però, aconseguir que després de la nostra informació de la vaga en el port de Granollers s'en pogués organitzar una de debò. Ho hem aconseguit gràcies a que el nostre company Companys ha arribat a esser ministre de Marina i ens ha enviat de Madrid un port completament nou que s'ha trobat darrera la porta del seu nou despatx, segons s'entra a mà dreta, i que serà instal·lat el mes que ve. (No el despatx; el port.)

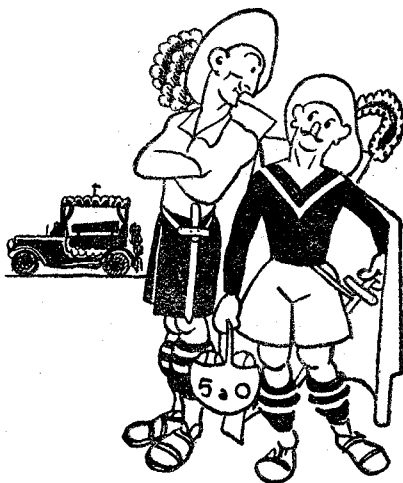
Salut, pessetes, i... **Olis Gambús.**

Es un fet la pròxima sortida a la llum més o menys pública, d'un nou periòdic humorístic que vindrà a alleugerir-nos la feixuga tasca que ens havem imposat de fer la vida agradable als nostres conciutadans.

Sortirà del Centre Radical i el seu director serà el nostre bon amic senyor Gurri. Tot plegat és una garantia de que riurem de debò.

—Pa amb oli?

—Sí, però amb **Olis Gambús.**

Badalona.—¿Y este entierro que passa?

Granollers.—Es el tuyo.

Badalona.—¿Muerto yo?

Granollers.—El domingo te maté por 5 a 0 en mi casa.

La popularitat de la Monyos comparada amb la nostra queda a una alçada així. Així, eh?... Perquè s'en facin càrrec, els direm que el dia 4 de juny el novell equip de futbol «Penya Esquellot» va guanyar per 8 a 2 (quins tios, eh?) al potent equip de la Penya Infantil. L'equip guanyador estava format així: Pi I, Rovira, Bassa, Martí, Torres, E. Garrell, J. Garrell, Planes, Oliveras, Basurto i Pinyel.

Hip, Hip, Hip! Hurra pel «Penya Esquellot!»

Com hauran vist vostès, — si és que tenen el periòdic a la mà, — aquest número és el número de difunts i l'hem fet avui perquè nosaltres som així. Per tant, és fàcil que el dia 1 de novembre fem el número de festa major per a commemorar el descobriment d'Amèrica.

No hi ha res!... No hi ha res com els **Olis Gambús.**

A la sortida que el Chor de Can Mariano va fer a la ciutat de Manresa els en va passar una de molt fresca, que mereix éser comentada.

A la mateixa hora que arribaven els granollerins, hi havia anunciat un míting de rabassaires i es veu que els varen confondre, i de *dropos* i *mussols* n'hi va haver per tothom.

De moment no sabien a què ni a qui atribuir aquella rebuda tan genial.

Ja hem begut oli!... **Oli Gambús.**

Hem rebut una enèrgica protesta, perquè la fem extensiva al Govern de la República, del «Ram de Ginestaires Granollerins», perquè d'ençà del nou règim no es ven ni un brot de la dita mercaderia. Els hem aconsolat dient-los que el senyor Ramon, drapaire, no ven tampoc aquell confetti que servia per a tirar a l'escot de les nostres damiselles en les diades de Carnaval i que després embellia les nostres vies ciutadanes en aquesta diada de Corpus que han suprimit.

Tant de goig que feien aquells nens i nenes amb el trajo de primera comunió i amb un lliri o cistellet de flors a les mans!

La relliscada

Novel·la original de PASSARELL

Publicació exclusiva de L'Esquellot Prohibida la reproducció

(CONTINUACIÓ)

...tot furiós i amb cert nerviosisme «Senyor Manel, on té la dona?» El senyor Manel va escupir tres vegades seguides a l'escupidera que li oferia en Rafelet, i agafant-lo per la solapa de l'americana —una americana molt simpàtica, ofrena de la senyora Mercè— va obligar-lo a asseure's en el sofà al costat d'ell. El sofà s'els mirava amb un posat de compassió que trencava el cor. Una pausa. L'escena era d'un mutisme tan profund, que el bastó prim i escardalenc del senyor Manel no va poguer menys que deixar anar tres llàgrimes de conyac del dipòsit que porta dintre seu. Una altra pausa. Les campanes de l'església tocaven a morts.

Pausa llarguíssima. En el carrer sols s'oïa la campana de l'escombriaire i un gos i un gat que es barallaven com un perfecte matrimoni. De tant en tant, el senyor Manel obria la boca per a dir: «Déu meu, què hem fet?» I en Rafelet, responia: «Què hem, fet Déu meu?...» Tots amb el pantaló fins arran de genoll i amb els peus en remull, era d'un efecte patètic. Volien dir-se quelcom, per a desfogar el mal que els turmentava; sols un dubte no els deixava dir res: «Què s'havia fet de la senyora Mercè?»

En Rafelet era la primera vegada que una dona casada li feia el salt i per amor propi no volia parlar. El senyor Manel, amb el front adolorit per dos bonys que començaven a néixer, el mirava amb un entindiment que trencava el cor del bastó, que seguia plorant llàgrimes de conyac...

Per fi, després de molt silenci, En Rafel va revestir-se de valor, i a cau d'orella va dir al senyor Manel: «La nostra dona ha fugit!»

Trasbals indescriptible. Al senyor Manel va venir-li un treball; el bastó va deixar anar les darreres llàgrimes de conyac que li quedaven; les campanes de l'escombriaire i de l'església tocaven més fort que mai; el sofà, però, insensible a tot, seguia amb el mateix posat de compassió que abans.

El quadro de l'avant-passat del senyor Manel no havia tornat del cinema i la senyora Mercè tampoc.

Després d'haver-se esplaiat corrent els mil metres per l'habitació, els dos homes firmaren acta de que: «l'avant-passat havia fugit amb la senyora Mercè».

Anaren tots dos al Majestic, i en els primers rengles de butaques trobaren els escapularis amb cànfora de la senyora Mercè i el marc de l'avant-passat del senyor Manel.

El proverbi xinès, no enganyava. «Más vale pájaro en mano, que viajar en tercera». Les sospites del senyor Manel es confirmaven. Sempre li havia estat antipàtica aquella mirada de traïdor i seductor alhora, aquell gest, aquell marc... Oh, aquell marc! Era insuportable!... Preferia més la mariona, un quadro marítim amb l'aigua en estat d'ondulació, que era una meravella.

Es dirigiren vers la casa del senyor Manel. Més, de sobte en arribar al replà de l'escala oïren el ball frenètic d'una cockteleria. Un interrogant va acudir-los a la ment: Qui era el miserable que s'havia introduït, profanant aquell sant lloc?...

...Que els del «Front Marxista» ja no tenen ni quatre dits de front.

...Que mentre el senyor Ramon Montanyà sigui conseller municipal, la ciutat no tindrà Cooperativa Elèctrica.

...Que per ara és així.

...Que a L'Alhambra ja tenen un altre decorat.

...Que és tan dolent com el que ja criticava L'ESQUELLOT.

...Que a la filial de la Unió Socialista de Catalunya els falten trenta-cinc cèntims per a organitzar una conferència.

...Que cap dels nombrosos afiliats està disposat a posar-se'n hi.

...Que el festival del Majestic va ésser un èxit de tot, menys..... de taquilla.

...Que és una llàstima.

...Que no es comprèn el «boicot» a una festa de beneficència.

...Que el Centre Radical, cada dia és més Centre i menys Radical.

...Que en Met de Ribes vindrà a donar una conferència.

...Que els socis de la Lliga volen declarar la «vaga de la fam».

...Que això fins que se'ls dongui el vot proporcional.

...Que ara per ara, però, van molt tips.

...Que el Govern Azaña caigué la primera vegada perquè el senyor Cunillera no l'apoiava.

...Que si l'arriba a apoiar, encara hauria caigut més aviat.

...Que la Federació Catalana de Futbol, al Granollers li vol fer el «joc del mico».

...Que serà qüestió de posar-nos-hi de ferm.

...Que a Granollers es farà una estació, retransmissora de ràdio.

...Que estan molt adelantats els treballs.

...Que els «serenos» a la nit no es porten com cal.

...Que deixen fer soroll a qui li dona la gana.

...Que això no pot continuar.

...Que cridem l'atenció dels que s'haurien de cuidar que això no passés.

Pel juny, cada dia un raig.

Acompanyem en el sentiment tots els lectors i suscriptors de L'ESQUELLOT.

GASELOSES I SIFONS

LOTET

REPRESENTANT I DEPOSITARI DE L'ESQUELLOT

CERVESA "DAMM", ORANGE CRVICH

EXTRA

Concurs «L'Esquellot»

La xicota que té els ulls més bonics: Paquita Vacca, 12 vots; Josefina Tàpias, 9; Mercè Villà, 7; Teresina Canal, 7; Conxita Quincoces, 7; Paquita Borrell, 5; Maria Garrell, 3; Cànida Blasco, 3; Anita Vila, 2; Rosa Padró, 2; Antònia Huguet, 2; Remei Flaquer, 1; Maria Carrera, 1.

La dels llavis més petoners: Maria Iglésies, 13 vots; Ramona Barbany, 12; Montserrat Pont, 7; Rosita Cladellas, 5; Conxita Quincoces, 5; Eulàlia Hèvia, 5; Maria Vinyes, 3; Anita Vila, 3; Mariagna Estrany, 2; Rafaela Mombiola, 2; Conxita Casamitjana, 2; Filomena Oliveras, 2; Carme Font, 1.

La de les pantorrilles més ben fetes: Teresina Montaner, 15 vots; Carolina Moret, 8; Maria Altimiras, 6; Gumersinda Ventura, 6; Rosa Gasset, 5; Ramona Sala, 5; Teresina Canal, 4; Victòria Diumaró, 3; Esperança Punes, 3; Cecília Soler, 2; Rosita Padró, 2; Ramona Mitjans, 1; Carolina Moret, 1; Pilar Garcia, 1.

El jove més ben plantat: Romàn Aragay, 8 vots; Enric Gubern, 6; Josep Jonch, 5; Francesc Cid, 4; Josep Saló, 4; Martí Furcada, 4; Manuel Ortuño, 2; Joan Brecha, 2; Ricard Arnan, 2; Felip Vila, 2; Lluís Boter, 1; Enric Portí, 1.

El jove més simpàtic: Ferran Ortuño, 9 vots; Esteve Gorchs, 7; Domènec Maynou, 5; Lluís Torres, 4; Lluís Torres, 3; Romàn Aragay, 3; Enric Gubern, 2; Amadeu Altimiras, 2; Martí Furcada, 2; Joan Pujadas, 2; Salvador Guix, 1; Joan Ballada, 1.

(Segueixen rebent-se butlletins)

Primer Concurs de «L'Esquellot»

La xicota que té els ulls més bonics

és

La dels llavis més petoners

és

La de les pantorrilles més ben fetes

és

El jove més simpàtic

és

El més ben plantat

és

«Ayer la enterraron»

Tango

Eletra d'En Màrius no Manelic

Pot cantar-se amb la música de «Ayer se la llevaron...»

Ven, suegrecita, yo quiero hablarte;

yo quiero atarte

de espaldas al fogón.

Ya puedes figurarte, suegrecita,

que será honrada

y noble mi intención.

Tan solo pienso darte tres patadas

y cinco puñaladas;

esto para empezar,

Mas, luego un estacazo en la cabeza;

ya ves, pues, con que nobleza

te quiero despachar.

(Estrillo)

Ayer se la llevaron ¡qué alegría!

Hoy ya no tengo suegra ¡qué placer!

La odiaba demasiado intensamente.

por eso lentamente

a coces la maté.

Volvi de acompañarla muy contento

y al dejar en la fosa el esperpento

una piedra muy grande le arrojé

y así muy tiernamente

los sesos le salté.

No s'admeten corones. Ara que si tenen qualsevol samarreta o calçotets en bon ús, ja poden enviar-los.

Del Festival Pro Caixa d'Ajut Maternal

Ves per on!... Mira que tall!...

Dijous, 9 nit. — Falta mitja hora per començar el festival. El senyor Amador Garrell i la comissió acaben de sopar. També acaba de sopar el senyor Cinto Terricabras; però no importa. El senyor Gorchs prepara els rebuts de la S. d'A.

Dijous, 9'30 nit. — El local està ple... de gom a la fila 25. Es hora de començar l'espectacle. Què passa?

Dijous, 10 nit. — Aclarim pregunta anterior. Passa el temps. Fa mitja hora que s'hauria d'haver començat. Què passa?

Dijous, 11 nit. — El senyor Amador Garrell i la Comissió es fan la mateixa pregunta que nosaltres: Què passa?

Dijous, 11'30 nit. — Per fi es comença. Ja era hora! L'speaker de Radio Associació recita uns quants anuncis. El públic s'entusiasma. És molt aplaudit. En els intermitjos, la orquestrina Mickey's Jazz toca uns ballables. El senyor Gorchs vol cobrar el rebut dels drets d'autor.

Dijous, 12 nit. — Continua l'espectacle amb èxit creixent. L'speaker es guanya xardoroses ovacions recitant anuncis d'en Clotet i d'en Baulenas. La Broadway Jazz toca unes peces, però ningú en fa cas. Tothom reclama més anuncis.

Divendres, 1 matinalada. — Els desitjos del públic són atesos i l'speaker de Radio Associació fa filigranes recitant anuncis de la Lyonesa i d'en Clotet. A tothom li fan mal les mans de tant aplaudir-lo. Com abans, per a no cansar-lo massa, la Pla-Pey toca uns balls. El senyor Gorchs vol cobrar els drets d'autor.

Divendres, 3 mati. — Continua l'espectacle. La recitació d'anuncis obté un èxit grandiosíssim. L'orquestrina formada amb fills, germans, cosins, cunyats i sogres del senyor Granollers, entreté el públic, que espera els anuncis amb gran nerviosisme.

Divendres, 8 mati. — El senyor Amador Garrell i la Comissió surten a dir que encara no s'ha acabat i que seria convenient fer-se portar l'esmorzar. Són molt aplaudits. El senyor Gorchs vol cobrar el rebut dels drets d'autor.

Divendres, 11 mati. — Ningú no pensa en menjar. En aquest moment l'speaker de Radio Associació és follament ovacionat en donar un anunci d'en Botey.

Divendres, 3 tarda. — L'speaker comença a cansar-se. Perquè reposi, la celestial senyoreta Grijó fa unes cabrioles per l'escenari. El senyor Gorchs vol cobrar, etc., etc.

Divendres, 6 tarda. — El senyor Amador Garrell diu si és hora de berenar, o què. Ningú no en fa cas. Canta un mexicà que ho fa bastant bé, però no com l'speaker.

Divendres, 8 nit. — Continua l'espectacle. A cada nou anunci l'ovació és delirant. El senyor Amador Garrell diu que es mor de gana i que vol sopar. El senyor Gorchs, etc.

Dissabte, 10 mati. — Araceli Lewis i John Lewis deixen reposar l'speaker. El senyor Gorchs, etc., etc.

Diumenge, 4 tarda. — Ha arribat una expedició de socors amb plàtans, taronges i xocolata, pels assistents al festival. Hi ha deu morts de gana. El senyor Amador i la Comissió són molt felicitats. El senyor Gorchs, també. Desitgem que el senyor Speaker torni a Granollers per delectar-nos amb un altre «recital» d'anuncis. El senyor Gorchs... Ai!...

Com «viuen» els morts del cementiri

Cada dia, a les dotze de la tarda, surto a pasturar la vaca, la llet de la qual serveix d'aliment a tota la redacció. Ahir, vigília de Tots Sants, vaig deixar-me caure al cementiri. Així, mentre la vaca pasturava elegantment, vaig poder observar com viuen els morts que hi tenen estada.

En el safareix de càl sepulterer, unes calaveretes es banyaven tapades solament amb un «slip» de seda. Es veia desseguida, pels posats, que llurs pares eren burgesos. N'hi havia una, molt grassoneta, que feia gimnàsia per aprimar-se, mentre una altra també en feia, tot i que ja ensenyava les costelles. Un nen feia que l'engaviat de les costelles li servís per a guardar-hi un gafarró que havia tret d'un niu.

A l'hora del te, en els «panteons» i en els nínxols de primera, celebraven les aristocràtiques visites, que tenen per únic objecte criticar la família que no hi és. Que si la senyora de l'Os Bertran no porta sostens; que si la seva filla es neteja les dents d'or amb un drapet de llana; que si tots els amants de la dona del senyor Bertran han obert una subscripció per poguer regalar a ell unes banyes de plata el dia del seu sant...

Amb tot això, els músics es passen la tarda tocant foxs, blues i cantant més en anglès que els propietaris d'aquesta llengua.

L'altra cara d'aquesta medalla burgesa, era aquesta altra:

Corprenien els planys d'aquella pobre família a la qual un procurador sense ànima els havia tirat els trastos — o sia les caixes — al carrer. Mentre el marit recorria el cementiri, pidolant treball i ajut, la seva dona infantava un altre esqueletet, que venia a fer la mitja dotzena. La desventurada mare, en mig del dolor i amb una veu que no li sortia de les dents, deia: «Déu meu, emporta-te'l a l'altre món, que aci serà un desgraciat!»

En aquestes arriba el seu home, desesperat, indignat, foll d'ira, puix mentre totes les portes dels panteons se li tancaven sols al veure'l, a dintre s'oïa l'alegria de la bacanal.

— Pels teus ossets i pels dels meus fills, et juro, costella meva, que avui en faré una de les grosses — digué a la partera, besant-la al front. — El fill que has infantat, — continuà, — no veurà ja aquest món burgès que tant trontolla; la revolució social es farà aquesta nit.

Al lluny ja s'oïa l'Internacional, que entonava una multitud de calaveres, «borratxa» de justícia. La multitud, cada cop més compacta, avançava devastadora. El marit de la partera s'hi ajuntà, boi dient:

— Companys, cap a cà l'Alcalde, vers els panteons!

Fou una nit única. Les esqueletes aristocràtiques, reganyaven el «pubis» als matxos fastigosos de la plebs, demanant perdó. Res no hi valia; els hi escupien a la cara i les apartaven amb el peu. Enfront de casa les autoritats es féu un silenci sepulcral i una veu digué:

— Som el poble! Som els esquelets del poble que omplim el cementiri! Aquesta hermosa ciutat de la mort, on forçosament tots hauran de venir, la formem el poble, i per tant, el poble ha d'ésser dels que l'habitarem.

La terra és de qui la treballa; el suro és de qui el treballa i els panteons i els nínxols són dels morts; i vostès, senyors de l'autoritat, són uns vius!...

Es veu, però, que la revolució social no es féu aquella nit. A l'endemà tot eren pilons d'ossos i els calaveres guardes d'assalt passejaven victoriosos pels alegres carrers del cementiri. — EL PASTORET DAFNIS

Perfumeria

* Tots els productes d'aquesta casa es venen en fraccions de litre *

Gasset

Granollers

Colònies
Quines
Essències
Locions
Brillantines

Escolti!... Vol suïcidar-se a gust?

Segurament molts dels nostres llegidors i altres que poden esser-ho el dia de demà, hauran tingut en algun moment tràgic de la seva vida — quan la dona els hi fa el salt, quan les sabates són estretes o després d'haver-se empassat les llaunes que projecten al Majestic, — la necessitat imperiosa i imprescindible de posar fi a la seva existència. Més ben dit, de fer l'ànec, mitjançant les pràctiques de la ciència coneguda pel nom de Suïcidisme Integral.

Malgrat, però, els seus desitjos, no han dut a terme llur resolució i preguntem nosaltres: Per què? Doncs, perquè no saben com suïcidar-se, contestem nosaltres, que som amos de preguntar-nos i de contestar-nos tot el què ens vingui de gust. Ací, doncs, radica l'eix de la qüestió.

Anem a descobrir l'enigma? Anem-hi..

Després de molt cercar pels llocs més amagats i tenebrosos, hem aconseguit trobar la clau del misteri i la de la caleixera, que feia més de quinze dies que l'haviem perduda, i per fi ens havem canviat aquella samarreta tan foradada i que tant havia fet parlar a les nostres amistats.

Efectivament, la gent no es suïcida perquè no sap com fer-ho. Tothom té la temença de no suïcidar-se prou bé, fer el ridícul i ésser la riota de la gent que el signala amb el dit quan s'enfilen als fanals de la carretera a cercar nius.

Hi ha amics nostres, com en Ventura Garrell, en Cinto Bellonch i en Garí, que estem segurs que si intentessin suïcidar-se obtindrien l'èxit més falaguer, ja que llur estatura no permet suïcides parcials.

Però calculin l'efecte que faria si un dia el senyo Joseph o el senyor Masó anessin a comprar-se una gorra amb un braç, un peu o bé un ull suïcidat. Seria lamentable.

Es per això, per evitar aquests suïcidis parcials tan ridículs, que anem a donar unes fórmules per suïcidar-se del tot, sense moure's de casa i segons les lleis del Suïcidisme Integral.

Suïcidi de la pistola

Estigui's vuit dies sense menjar, i quan la gana es faci inaguantable, comenci a menjar-se una ma del mateix suïcida; després, el braç; acabat aquest, l'altra ma i l'altre braç; a continuació, una cama; després, l'altra; després l'atra, i així successivament, fins que no quedi del suïcida

res més que el cap. Llavors el suïcida agafarà una pistola i es clavarà un tret precisament al mig del front.

Aquest suïcidi és recomanable per les famílies pobres, puix que per l'enterrament, en lloc d'un taüt, que són molt cars, pot utilitzar-se una pilota de futbol. Eii!, sempre que el suïcida no sigui de Mataró.

—I el seu marit, per suïcidar-se, com ho va fer?

—Doncs, miri. Va cridar un metge.

Suïcidi de la cadira

Aquest sistema de suïcidi també és recomanable, perquè és molt econòmic. Qui no té una cadira?..

El suïcida agafarà una cadira. Millor que sigui de roure que no pas de pi. S'hi assegurarà de manera que la viga de l'esquena faci un angle de 70 graus; llavors s'agafa una ampolla amb tres litres de sulfumant i es va bevent a raig d'ampolla, cuidant que no caigui cap gota perquè taca la roba, i un suïcida que s'estimi, abans que tot, ha d'ésser net i polit. Si la cadira és de pi, també pot sortir bé, però no tant.

Suïcidi de la samarreta

Fou inventat a Suècia i és de resultats immillorables. Recentment se n'han fet proves al desert del Sahara, però han fracassat; en canvi, ací, a Catalunya, cada dia té més acceptació entre els burots i els fills dels burots.

El suïcida es posarà una samarreta i es treurà tota l'altra roba, inclús coll, corbata, americana, ermilla, camisa, pantalons, calçotets, mitjons i sabates. Llavors sortirà al balcó i com que prèviament haurà nevat i farà un fret que pelarà al zero, agafarà una pulmonia que interessarà principalment els pulmons i una mica el genoll dret i la dinyarà sense que ni el combregar hi sigui a temps. Com que ara som a l'estiu i és molt difícil comprar una nit d'hivern amb la seva neu i tot, recomanem que després d'haver complert la primera part de les instruccions, en lloc de sortir al balcó, pugin al campanar i es llencin a l'espai, sempre que abans hagin rosegat un brot de menta, perquè si no, és probable que falli el suïcidi i per nosaltres seria un càrrec de consciència per tota la vida veure pendre el vermut a Can Manel a qualsevol senyor, que, per no haver seguit bé els nostres consells, s'hagués tirat de dalt del campanar i no hagués aconseguit fer el darrer espeterneç d'una manera categòrica, contundent, genuïna i hiperbòlicament abstracta.

FARIGOLA

BANCO VITALICIO DE ESPAÑA

ASSEGURANCES DE VIDA, DOTS

RENDES VITALÍCIES

Delegat en aquest Partit: Don M. Anglés Vilella : Granollers
Plaça d'Angel Guimerá, 6

El Pal.—Els cantaires de barret de palla i ulleres fumades que la nit de Pàsqua florida ens delectaren cantant acompanyats d'uns instruments da paper de fumar, anaren a Mallorca a gastar-se les ganàncies, però es veu que en feren de tan grosses, que a l'endemà d'arribar-hi, canvià l'Ajuntament de Palma.

Sense comentaris.

«Círculo Católico».—En aquest local tan canallenc (volem dir que hi va la canalla) de la plaça de l'Església, d'ençà de l'última vegada no han fet cap funció, però en canvi la Joventut Artística d'aquesta societat, amb tots els honors que són del cas va fer la seva projectada excursió a València, i ens han dit que hi va haver molt *mullader*. Pobrets, va ploure tots els dies de la seva estada allí.

Com nota curiosa, hem d'esmentar que formava part de l'expedició catòlica el senyor Jaume Ribell, secretari de La Unió Liberal.

Si ara no hi ha *conllevancia*, ni maill!

Can Mariano.—Els Amics de la Unió i no de les Arts, mig a peu i mig caminant, arribaren a Manresa, baix la batuta del seu expert mestre director, senyor Ruera.

Totes les autoritats manresanes, menys un parent del general Prim, es desferen en atencions als nostres cantaires.

Salut, cantors!... Salut, pessetes i Olis Gambús.

Aureli Font.—El senyor Aureli Font també anà tot excursionant, disfrutant, aliançant, garriguejant i mallorquejant, a passar uns dies a la «Illa de la calma», acompanyant el chor L'Aliança de La Garriga, del qual n'és director.

Majestic.—No ens ha agradat res.

Casino.—Tot el que han fet ens ha agradat molt.

La Unió Liberal.—Allò que es deia del «Concurs del vestit de quatre pessetes», s'ha suspès perquè les noies han dit que els portaria masses despesses, i que estem de crisi. Que si un altre dia volen fer el «Concurs del vestit de quinze cèntims» que les avisin, que s'ho rumiaran, s'ho pensaran, i que si les patates s'abaixen tampoc hi pendran part.

Dijous es posà en escena «L'Hostal de Sant Antoni», que no comprenem perquè no va representar-se en el mateix Hostal, puix s'haurien estalviat els decorats. Ho feren molt bé i fins hi ha gent mal intencionada que diu que fou degut a la no participació del senyor Màrius Manelic.

L'Alhambra.—Els lleters de la comarca del Vallès hi féren una reunió que va ésser molt aplaudida, havent-se de repetir diversos números a exigència del nombrós públic que omplenava el local. Tothom en va sortir satisfet, menys les vaques.

Celebraríem amb un sidral d'honor el canvi de decorat que han fet en aquest teatre, si no fos més dolent que l'anterior. En cas de que no puguin fer-ne un altre, agrairíem que almenys tornin a col·locar-hi aquell menjador de casa bona tan indecent. Nosaltres no ens cansarem mai de dir-ho, ni de comprar tots els dies «El Diluvio».

L'Esquellot - 8

Parlant amb En Torras

En Torras, que sempre que té al seu davant un directiu del Granollers fa una cara de prunes agres i sembla un anunci de la cafiaspirina, s'ens presenta avui completament canviat, car la seva pinta és feta i pastada a la d'un mort que ja fa quinze dies ha deixat aquest miserable món.

—I això, Torras, que et passa? — comencem per preguntar-li al reserva del primer (puix sols actua

quan a l'equip primer n'hi ha un de mort.) El xicot, tot fent gestos, ganyotes, flexions de veu i accents gòtural, es desfà en una mar de llàgrimes.

—Sóc un home ben mort, encara que no ho sembli. Tu creus que en aquest moment parles amb mi i no és veritat; sóc una mena de fantasma visible; *un ser insepulto*. Ja deuran riure tranquils els meus esbirros; ja han lograt el què buscaven...

Ni amb paraules de consol, ni deixant-li dos trossos de mocador per aixugar-se els ulls, ni ensenyant-li un «Mundo» amb una ressenya que parla d'ell, podem tranquil·litzar l'excel·lent mig granollerí.

Nosaltres, que desitjàvem una intervui, ens trobem amb una persona que sols ens parla de la diada d'avui, que és la dels morts, i encara ens entristeix més dient que també ell és ja un *cadáver putrefacto*. Li ensenyem un duro i ens l'emportem cap al café i a l'últim podem lograr que ens aboqui els seus pesars.

—El que s'ha fet amb mi—diu en Torras—no té nom. Els directius del Granollers sols em fan jugar quan l'ha dinyada algun del primer i això, com que no passa cada dia, de vegades em passo tres mesos fent de *padre* i això de *padre* no em va bé, car al segon hi ha uns quantis ganàpies que ja foren bons per galls de llavor i jo ja començo a empipar-me que pel sol fet de que sóc el més antic de l'equip, tothom em digui que sóc el *padre*. Que li diguin a en Farigola, ja està bé, car ell és *padre*, oncle i aviat avi de debò.

He tingut divuit proposicions per anar a jugar en clubs de «gran envergadura», guanyant una pila de duros setmanals i aquests de la junta jo veig ben clar que sols desitjarien que em morís d'inanició, tenint com tinc, condicions per anar a un Barça i poder-me passejar amb un Ford *de marca*... Que em donguin la baixa, car és de llei (si en Rifé es morís, no la demanaria), i els del Barça m'esperen amb els *barços* oberts, setanta neps mensuals i trenta més per partit guanyat, i l'any que vé cap al «Madrid»; cinc mil *plumas* al mes i al cap de quatre anys un benefici que vull que me l'assegurin en trenta mil duros ..

Ja veus si ho tinc clar i net... Doncs, tant el Manyo com l'Obrero s'han proposat fer-me la guitzia i ells, que són els caps, maleït sigui un bacallà!, coaccionen els altres i no em volen donar la baixa.

Com que en Torras s'ha tranquil·litzat una mica, guillem dissimuladament sense pagar el gasto, car veiem el duro en perill de mort.

Teva... meva... i gol!...

El partit amb el Sans el vàrem perdre per un a zero. Aquesta és la paraula que tothom ha emprat, des d'en Tedy fins en Franch. Nosaltres, que tenim mitja lliura més de cervell que *ambos a duo*, podem dir que el partit Sans-Granollers, els el vàrem deixar guanyar, per tal de que s'enfilessin una miqueta més i com que l'últim partit del campionat el jugaran els del carrer de Galileo i els immortals... cridaners, podia donar-se el cas que amb una mica de sort i un àrbitre facturat a gran velocitat, els de l'Estadi de Vista Alegre es vestissin de dol o es morissin tots de repent. Nosaltres som capaços de donar el màxim de facilitats per tal de fer la gúitza a l'equip invencible.....a casa seva; car a la dels altres....miau!

En Tedy és un redactor del *Mundo*, i l'altre dia en la ressenya que feia del partit Sans Granollers, deia que En Mateu era massa porter per al Granollers i que en un altre *quadro* lluiria més! Nosaltres creiem tot el contrari; car En Mateu s'hi troba molt content en aquest *quadro*, de la mateixa manera que altres es troben bé a la *quadra*.

Verde césped badalonés—Que del amor al arrullo
Fuiste de tu equipo orgullo—Y afrenta del Granollers
Tranquilo puedes estar—Que los valientes zagueros
Del equipo de los huevos—Juran con rostro altanero
Que todos sus delanteros—Sabrán haceros la paz.

Aquests versos, premiats amb un lliri natural d'un nínxol on amb el temps anirà a parar el seu autor, varen ésser publicats a L'ESQUELLOT del dia 7 de maig d'aquest mateix any. (Nº. 5 foli 8, 2.ª columna)

I, què direm del partit Badalona-Granollers?
Que l'S. C. Granollers és el millor del món.
Que en Lladó-Colomer, uns defenses de *buten*.
Que En Sala, és el mig centre més bo de l'*orbe*.
Que En Rifé i l'Argemí, dos tios amb tots els ets i uts.
Que En Lluch i En Garí, dos davanters que pesen menys del que valen.

Que En Sans és més gran que *la Cibeles*.

I que En Vila i En Guix, dos monuments mundans; no funeraris.

Contribucions : Cèdules Agència Administrativa
Carrer Sant Roc, 10, 1.ª F. SALA I TORRAS

LOS PREVISORES DEL PORVENIR
Associats 500,000 : A Catalunya, 16,000 : A Granollers, 150
Capital: 150.000,000 de pessetes

Representant a Granollers: FRANCESC PORTA : Prim, 31

FRANCESC ABELLÓ

Recader de Granollers a Barcelona i retorn

Dos viatges diaris

Granollers

Doctor Robert, 3
Alfons IV (Wilson), 69
Coadestable Portugal, 20

Barcelona

Tantarantana, 8
Telèfon 10792
Sra. Eugènia, 14 (Gràcia)

En Borràs i En Marfí són els dos grans defenses de l'equip del país de la sardina. Llàstima que no es dediquin a passar la maroma o a vendre cacauets i tramusos al camp del Badalona o al *ruedo* de la Monumental.

Creiem que farien *calderilla*.

Oi que el Badalona tenia un davanter que es deia Forgas, que a la porteria on xufava ja es podia donar el dol per acomiadat? Doncs, bé; ara el Badalona, quan domina, queda molt fotogènic; però no va sucra ni per remei. I En Forgas, quan xufava, només espantava els espectadors que veien el partit sobre els autos de fora del terreny de joc... i d'arròs.

Si aquests ganàpies que no ens volen deixar entrar al grup A fracassen i arribem a entrar-hi, l'any que vé el Granollers serà campió de Catalunya, de Lliga i d'Espanya. Ja sento que algú dirà: I un be! Això mateix: I un be. Negre? Negre o blanc, amb potes rosses o potes blaves; com vulguin. El cas és que amb l'equip que diumenge passat ens demostrà que té el Granollers, ni els argentins, ni els uruguaies, ni els anglesos... ens fan por.

Acabat el partit, en Sanz va rebre més pefons de... mascles, que quilos de patates donen per cent pessetes.

L'AIGUADER

Assumptes d'Hisenda Agència Administrativa
Carrer Sant Roc, 10-1.ª F. SALA I TORRAS

Imp. Garrell : Clavé, 25 : Telèfon 23 : Granollers

Els exquisits i recomanats YOGHOURT I KEFIR DANONE

d'elaboració diària, rebuts a primera hora del matí

podreu adquirir-los
en les següents cases

Eleteria de Joan Clavera
Plaça d'Àngel Guimerà, 26

Farmàcia de Sebastià Rahola
Carrer de Prim, 23

Farmàcia de Josep Marimón
Carrer Dr. Robert, 12 i 12 bis

Farmàcia d'Artur Gasset
Carrer d'Anselm Clavé, 33

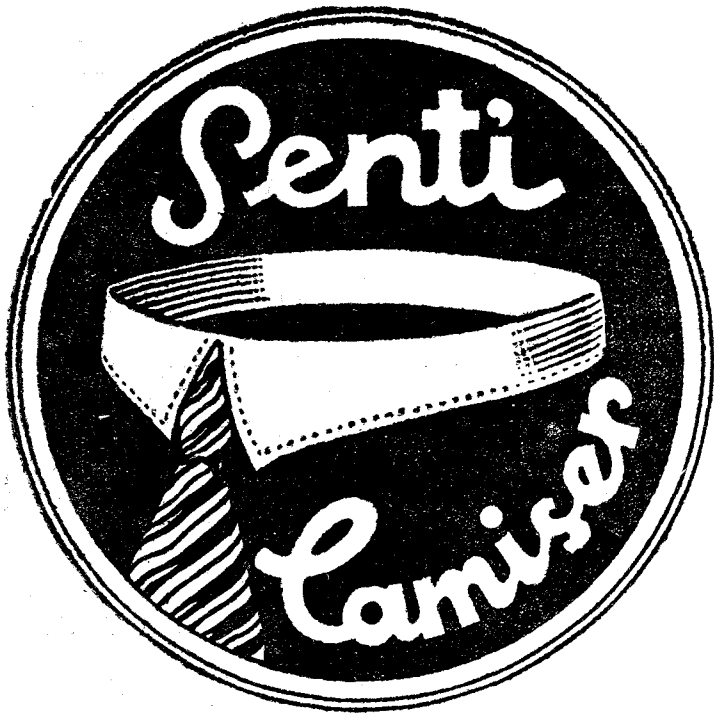
Eleteria de Francesc Mañé
Plaça del Capità Ostáriz, 1

Antiga Farmàcia Huguet
Plaça del Bestiar, 8 i 10

Granja de Julià Ribas
Carrer de Prim, 104

Les Novetats

Camiseria i Corbateria

Clavé, 8

Granollers

Anís

Picanyol

Es el millor

Francesc Ventura
Granollers

FRANCESC BALET

FABRICA DE TEIXITS

Assegurances en tots els rams

Jacint Mayol

Prim, 12

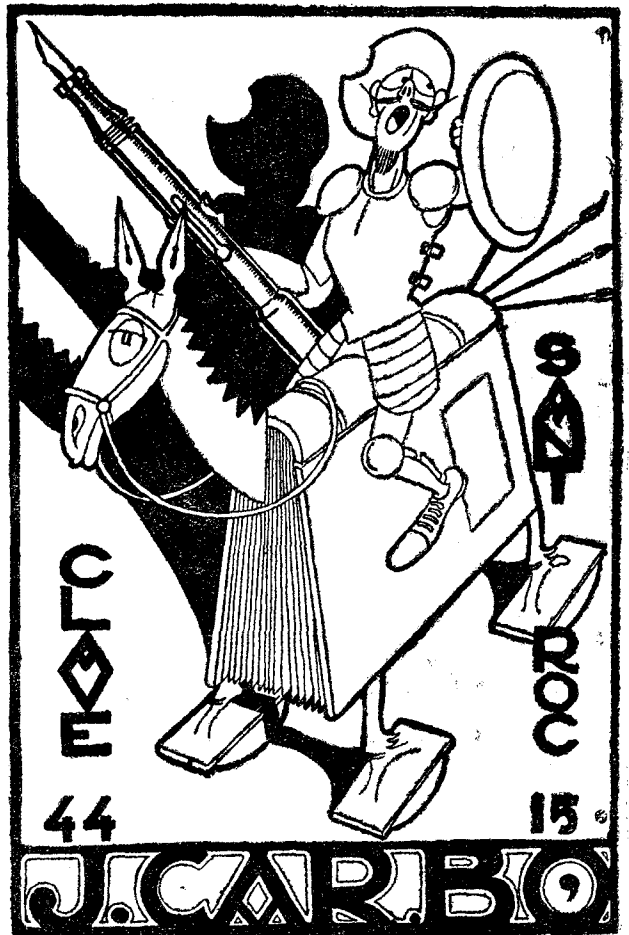
Telefon 202

¿Un poder decisivo?

Existe un poder en el ser humano que se llama
MAGNETISMO
por medio del cual V. puede conseguir

Radiar su pensamiento : Penetrar el sentir de los demás
Descubrir tesoros ocultos : Conquistar el amor de la
mujer : Llegar al corazón del hombre : Conocer sus
días y horas propicias : Obtener riquezas

Informes gratis a quien se interese por alguno de estos conocimientos
Escribir al Apartado, n.º 4 / SABADELL

== ANIS == FAUST

Primera i millor marca
nacional

Mario Altimiras

Anissats ◆ Licors ◆ Vins

GRANOLLERS

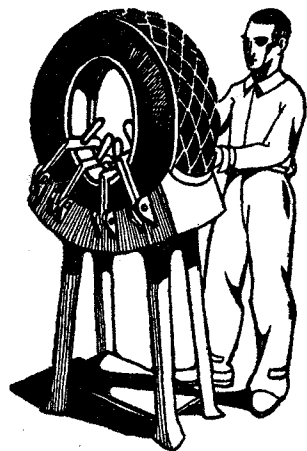
Carrer de Prim, 9 i 11

JOIERIA
OPTICA
RODORÉDA
J. ROD. L'ESQUELLOT

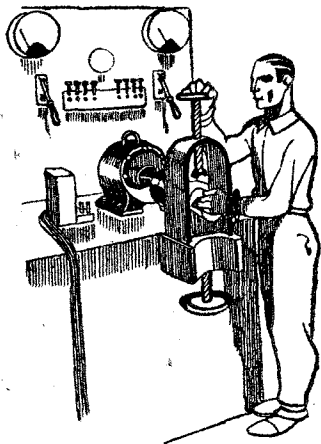
SASTRERIA
Granollers
P. REPUBLICA núm. 5
J. ROD. L'ESQUELLOT

PARRAS

Garatge Baulenas

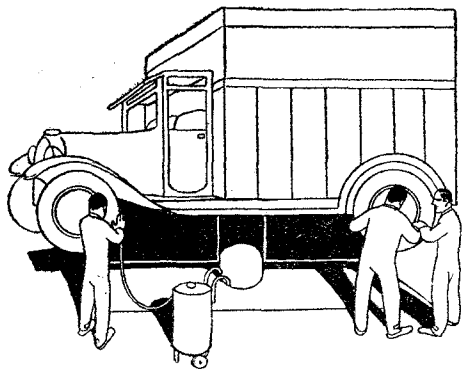

El més important

Reparacions Mecàniques i Elèctriques
de l'Automòbil

Servei tècnic i pràctic
dirigit i executat pels
mateixos propietaris,
procedents de fà-
briques d'automòbils

Pràctica
Perfecció
Rapidesa
en el productor...

Es tradueixen en

Estalvi
per al client

Recauxutatge i Vulcanització diària

Engrassament a pressió : Rentat d'autos des de 2 ptes.

Pintura al Vernís i a la Nitro-celulosa

Distribuïts aquests treballs en seccions independents

Carroceries ● Planxisteria ● Tapisseria

Prim, 174

Granollers

Telèfon 86

